

COLECȚIA **EXAMENE**

ADMITEREA ÎN MAGISTRATURĂ ȘI ÎN AVOCATURĂ
CULEGERE DE SUBIECTE CU EXPLICAȚII
ALE VARIANTELOR DE RĂSPUNS

DREPT PENAL
Coordonator | Mihai Adrian
Hotca

Autori
Cristian Bălan
Teodor Manea
Laura Stănilă
Giulia Șologon

ADMITEREA ÎN MAGISTRATURĂ
ȘI ÎN AVOCATURĂ

**CULEGERE DE SUBIECTE
CU EXPLICAȚII
ALE VARIANTELOR DE RĂSPUNS**

Vol. III – Drept penal

Ediția a IV-a

Universul Juridic
București
-2022-

Subiecte de la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii și în magistratură

Sesiunea octombrie 2021

Explicații

1. c

a – greșit; potrivit art. 20 alin. (2) C. pen., „este în stare de necesitate persoana care săvârșește fapta pentru a salva de la un pericol imediat și care nu putea fi înlăturat altfel viața, integritatea corporală sau sănătatea sa ori a altei persoane sau un bun important al său ori al altei persoane sau un interes general, dacă urmările faptei nu sunt vădit mai grave decât cele care s-ar fi putut produce în cazul în care pericolul nu era înlăturat.” Acțiunea de salvare nu se îndreaptă împotriva persoanei care a cauzat starea de pericol, ci împotriva persoanei ale cărei valori enumerate în textul legal sunt în pericol. Doar pe cale de excepție, atunci când starea de pericol este cauzată de persoana amenințată de acest pericol (de exemplu, încearcă să se sinucidă), acțiunea de salvare se va îndrepta împotriva persoanei care a cauzat starea de pericol, dar aceasta nu este o condiție necesară. Din acest motiv răspunsul este greșit;

b – greșit; fapta tipică săvârșită pentru salvarea valorii sociale poate fi comisă de o persoană juridică, neexistând vreo dispoziție legală limitativă în acest sens. Cu alte cuvinte, dacă acțiunea de salvare constând într-o faptă prevăzută de legea penală este comisă în numele, interesul sau realizarea obiectului de activitate al persoanei juridice conform art. 135 C. pen. și sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru existența stării de necesitate, această cauză justificativă va fi reținută în beneficiul persoanei juridice;

c – corect; în cazul stării de necesitate cauza pericolului poate proveni nu doar din partea unei persoane, ci și din partea unui animal, fenomen natural, defecțiune tehnică, energie mecanică etc.

2. a

a – corect; pedeapsa complementară a degradării militare se poate dispune, minimal, pe lângă pedeapsa principală a închisorii de cel puțin 5 ani și de cel mult 10 ani [art. 69 alin. (3) C. pen.], condamnaților militari în activitate, în rezervă sau în retragere, pentru infracțiuni săvârșite cu intenție. Întrucât reabilitarea de drept intervine doar în cazul condamnării la pedeapsa amenzii, la pedeapsa închisorii care nu depășește 2 ani sau la pedeapsa închisorii a cărei executare a fost suspendată sub supraveghere conform art. 165 C. pen., rezultă că nu ar putea opera niciodată în cazul unei condamnări la pedeapsa închisorii pe lângă care s-a aplicat și pedeapsa complementară a degradării militare;

Subiecte de la examenul de admitere în profesia de avocat, pentru dobândirea calității de avocat stagiar

Sesiunea aprilie 2022

Explicații

1. c

Varianta a) este incorectă. Potrivit art. 16 alin. (6) C. pen., „fapta constând într-o acțiune sau inacțiune constituie infracțiune când este săvârșită cu intenție. Fapta comisă din culpă constituie infracțiune numai când legea o prevede în mod expres.” Prin urmare, fapta comisă din culpă este infracțiune numai atunci când în lege se prevede în mod expres aceasta. Legea nu condiționează întrunirea laturii subiective în cazul infracțiunilor comise din culpă de săvârșirea faptei prin omisiune, fiind posibilă în egală măsură comiterea faptei prin acțiune (de pildă, uciderea din culpă prevăzută de art. 192 C. pen., distrugerea din culpă prevăzută de art. 255 C. pen.). În doctrină s-au reținut drept modalități ale culpei atât culpa *in agendo* (culpa care se referă la o acțiune), cât și culpa *in omitendo* (culpa care se referă la o omisiune)²⁴.

Varianta b) este incorectă. Nu este întotdeauna necesar pentru dispunerea unei măsuri de siguranță ca fapta comisă să constituie infracțiune. Măsurile de siguranță pot fi dispuse într-o cauză penală și dacă fapta săvârșită întrunește condițiile de tipicitate, fiind prevăzută de lege penală și antijuridicitate, tradusă prin caracterul nejustificat al faptei, chiar dacă îi lipsește trăsătura esențială a imputabilității. Pe cale de consecință, cu excepția confiscării extinse, toate celelalte măsuri de siguranță pot fi luate față de persoane care nu răspund penal pentru fapta tipică și antijuridică comisă. Așadar, nu constituie impediment pentru dispunerea unei măsuri de siguranță faptul că organele judiciar au constatat existența unei cauze de neimputabilitate (de pildă, iresponsabilitatea, intoxicația), în măsura în care se reține existența unei stări de pericol care să justifice temerea săvârșirii în viitor a unei noi fapte prevăzute de legea penală²⁵.

Varianta c) este corectă. În temeiul dispozițiilor art. 42 lit. a), la stabilirea stării de recidivă nu se ține seama de hotărârile de condamnare privitoare la faptele care nu mai sunt prevăzute de legea penală. În privința condamnărilor pronunțate pentru fapte care ulterior au fost dezincriminate (fie prin lege, ordonanțată de urgență, fie în urma unei decizii a Curții Constituționale), art. 4 C. pen. prevede expres drept efect al dezincriminării înlăturarea tuturor consecințelor hotărârii definitive de condamnare, ceea ce justifică în litera și spiritul legii nereținerea unei astfel de condamnări ca prim termen al recidivei. Așadar, potrivit art. 4 C. pen., „legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. În acest caz, executarea

²⁴ M. Udrouiu, *op. cit.*..., *Partea generală*, p. 169.

²⁵ *Ibidem*, pp. 752-753.